

dat gedoe heeft Chris het toch veel te druk! Londen wordt op het moment drukker en drukker door alle immigranten, die denken hier werk te kunnen vinden. De mensen leven in steeds slechtere omstandigheden in de binnenstad. Kleine huizen, geen riolering en bijna geen politie op straat. Zijn vader moet toch inzien dat vechten voor betere leefomstandigheden voor deze mensen belangrijker is dan het vinden van een vrouw?

Niet dat andere adellijke families zich hier zorgen over maken, maar Chris wel. Echter, is zijn vader een koppige man en zijn wil is wet. Aan het eind van het seizoen heeft Chris een verloofde, of hij dat nu wil of niet.

Dan voelt Chris zijn moeders hand op zijn arm. Hij kijkt haar aan. Haar blauwe ogen staan ernstig.

‘Neem het je vader alsjeblieft niet kwalijk dat hij graag kleinkinderen wil. Het komt door de ziekte van Walter Dudley. Je vader beseft nu dat ook hij de jongste niet meer is en hij ziet jou en je zus graag settelen.’

Zijn moeder heeft een punt. De Duke of Everleigh is nu al meer dan een maand ernstig ziek en sindsdien doet zijn vader vreemd. Chris vraagt zich af hoe hij zou reageren als zijn beste vriend, Edward, ernstig ziek zou zijn. Hopelijk zou hijzelf in dat geval niet ineens zijn eigen zoon pushen voor een vrouw en erfgenamen. Bizar!

Hij legt zijn hand op die van zijn moeder.

‘Als ik dan zo nodig een vrouw moet kiezen, dan wel op mijn eigen voorwaarden’, zegt Chris, net zo koppig als zijn vader.

‘Oh, wat heb je in gedachten?’, vraagt Madeleine met interesse. ‘zul je aanwezig zijn bij alle feesten en partijen dit seizoen?’

Ondertussen gaat Madeleine verder met eten. Chris volgt haar voorbeeld en geeft zichzelf even om na te denken. Hoe zorgt hij ervoor dat hij niet thuis komt met de doorsnee opgedirkte roddelkont, zoals zoveel vrouwen van zijn leeftijd zijn?

Dat is de reden waarom hij nog geen verloofde heeft. Alles wat de vrouwen van zijn sociale klasse lijken te doen is zich omkleden, naar feestjes gaan, zich omkleden en op de thee gaan bij anderen. Zich de oren van het hoofd roddelen om zich vervolgens dan weer om te kleden. Hij weet nog hoe dat was toen zijn zus, Leila, nog bij hen in het huis woonde voordat ze John Marlborough trouwde. Omkleden, roddelen, omkleden en roddelen.

Volgens Chris zijn er veel meer dingen in het leven waar je je mee bezig zou kunnen houden. Wetenschap of de nieuwe stoomtreinen bijvoorbeeld.

Op dat moment schiet hem een idee te binnen.

‘Wat nu als...’, zegt hij hardop.

Zijn moeder wacht niet af: ‘Wat nu als wat?’

Chris grinnikt. 'Wat nu als ik mijn eigen feestje organiseer?', zegt hij voorzichtig.

Madeleine hapt naar adem van verbazing.

'Mijn zoon, die een bal gaat organiseren voor het vinden van een bruid?!', zegt ze enthousiast.

'Moeder, stop voordat uw creativiteit met u op de loop gaat. Ik bedoelde bijvoorbeeld een uitstapje naar het South Kensington Museum, het museum van wetenschap en kunst in Londen.'

'Oh' is zijn moeders teleurgestelde reactie.

Het wordt stil aan tafel.

Na een moment begint Madeleine: 'Lieve schat, ik geloof niet dat de gepaste dames het erg interessant zouden vinden om zich een middag in een museum te verschansen. Zou je niet iets populairders organiseren, zoals een bal? Of wil je graag dat je vader uiteindelijk voor je kiest?'

Zowel zoon als moeder moeten lachen.

'Nee moeder, maar dat is nu juist het geniale aan dit plan. Als de vrouwen niet geïnteresseerd zijn in onderwerpen, zoals wetenschap, dan zijn ze waarschijnlijk ook niet geïnteresseerd in mij', zegt Chris, vol van zijn eigen geniale plan.

Zijn moeder verslikt zich door het lachen in een hap eten en pakt haar servet. Als ze bijkomt zegt ze: 'Je vergeet, mijn lieve zoon, dat jouw toekomstige titel ook een hoop dames zal aantrekken, waar je je ook begeeft. En laten we die glimlach, die je van je knappe moeder hebt geërfd, vooral niet vergeten!'

Weer lachen beiden.

'Ik ga de weddenschap met u aan moeder. We zullen zien of een hertogstitel deze dames zal aantrekken en me zullen volgen naar welke locatie ik ze ook uitnodig'

Chris kijkt zijn moeder ondeugend aan.

'Als ik win, en er blijven geen dames van status over, moet u met vader gaan praten over het omdraaien van zijn uitspraak.'

Madeleine grinnikt.

'Akkoord, mits de locaties sociaal acceptabel zijn. Als ik hoor dat je ze hebt uitgenodigd naar een bordeel, zorg ik dat je voor de rest van je leven single blijft en hier in huis blijft wonen bij je moeder.'

'Volgens mij, moeder, is het al de bedoeling dat ik hier, als zoon zijnde, in dit huis blijf wonen en volgens mij blijft u dan uiteindelijk bij mij wonen.'

'Klopt, maar volgens mij is jouw bedoeling niet de rest van je leven single te zijn!'

Madeleine neemt zelfvoldaan een hap van haar eten.

Nee, denkt Chris, niet de rest van mijn leven.

‘Mag ik vragen hoe u dat dacht te volbrengen?’, antwoordt Chris glimlachend. Madeleine zegt geheimzinnig: ‘Daar hebben moeders hun trucjes voor. En dan bedoel ik niet zoals de Dowager Duchess of Everleigh, die heeft een schoondochter waar iedere moeder van gruwelt.’

Gelach vult de eetkamer.

Zijn moeder is ook zo’n typische roddelkont, denkt Chris. Het is zo’n beetje algemene kennis dat Edwards moeder en grootmoeder elkaar liever zien gaan, dan komen. Dat weet hij zelfs.

Chris denkt aan zijn vriend. Edward heeft zeker het sluwe van zijn moeder overgenomen, maar nooit heeft hij het tegen Chris gebruikt.

‘Ter zake’, zegt Madeleine, ‘als ik win en er blijven vrouwen komen zelfs na vier georganiseerde uitjes, dan mag ik voor jou een bal organiseren met als reden de zoektocht naar een geschikte partner voor mijn zoon.’

Die had Chris niet helemaal aan zien komen. Wat zegt het over hem dat hij een bal moet organiseren om een vrouw te kunnen vinden.

Na drie happen van zijn eten stemt hij in: ‘Akkoord.’

Margaret

Tik, stap, tik, stap. Zo klinkt het in een lege gang van Everleigh Manor wanneer voormalig hertogin, of de Dowager Duchess of Everleigh, Margaret Dudley zich door haar huis voortbeweegt.

Margaret heeft een gruwelijke hekel aan haar wandelstok, maar haar leeftijd staat haar niet meer toe zonder dat ding te lopen. Ze is in een sombere bui, deze hele laatste maand al. Haar zoon en haar enige kind is ziek en de dokter verwacht niet dat hij het te boven zal komen. Hoe het mogelijk is dat moeders worden verwacht door te gaan na het begraven van hun kinderen is Margaret een raadsel en ze vreest elke dag dat het zover is.

Ze vervloekt de dag dat Walter ziek werd. Het leek een onschuldige verkoudheid te zijn en daarna een onschuldige longontsteking. Nu is het onbekend wat de ziekte is, maar het is allesbehalve onschuldig.

Het ergste vindt Margaret nog dat ze absoluut niets kan doen. Niks! Ze is gedwongen langs de zijlijn toe te kijken hoe haar zoon per dag zwakker wordt. Het enige wat haar nog rest is te zorgen dat haar jongen niets te kort komt en elke dag langs te gaan.

Een herinnering van haar overleden echtgenoot schiet door haar heen, voormalig hertog Rodger Dudley, een fantastische vader en echtgenoot. Op dagen zoals deze mist ze hem extra, maar ze is blij dat hij deze droefenis niet hoeft te doorstaan. Rodger was gek op zijn zoon en dit had hem veel pijn gedaan.